

Arrest

nr. 245 452 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 augustus 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw die verklaart te heten;

Naam : A. (..)
voornaam : I. (..)
geboortedatum : 20.03.1978
geboorteplaats : Vlore
nationaliteit ; Albanië

alias:
naam: A. (..)
voornaam: I. (..)
geboortedatum: 20.03.1978
geboorteplaats: Vlore
nationaliteit: Italië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 28.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 27.08.2020 in België te verblijven. Zij toont dit niet aan. Uit de stempel in haar paspoort blijkt dat zij het Schengengebied is binnengekomen op 30.07.2020. Zij heeft haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschriften (PV BR.55.FC.013910/2020) Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Zij legde een vals identiteitsdocument voor waarop zij de Italiaanse nationaliteit had.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschriften (PV BR.55.FC.013910/2020) Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Zij legde een vals identiteitsdocument voor waarop zij de Italiaanse nationaliteit had.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel:

schending artikel 6 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel;

schending artikel 7 alinea 1,3°, artikel 74/11 §2 en artikel 74/14S3, 3°Vw.

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt :

Er bestaat een risico op onderduiken.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschrifte (PV BR. 55FC. 013910/2020). Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Zij legde een vals identiteitsdocument voor waarop zij de Italiaanse nationaliteit had.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat verzoekster schuldig zou zijn aan valsheid in geschriften.

Verweerster schendt artikel 6.2 EVRM dat het vermoeden van onschuld waarborgt. Verzoekster is immers nog NIET veroordeeld voor dit beweerde feit. Hoe kan verweerster dan dienstig stellen dat zij een gevaar voor de openbare orde betekent?

Zolang verzoekster niet ten gronde is veroordeeld voor de beweerde feiten en zolang zij haar rechten niet heeft uitgeput kan kwestieus bevel niet ten uitvoer worden gelegd. Verzoekster wordt trouwens ook niet vervolgd voor de beweerde valsheid in geschriften.

Bovendien is het opmerkelijk dat verweerster stelt dat verzoekster misbruik zou maken van de Italiaanse nationaliteit terwijl ze tezelfdertijd een repatriëring naar Italië voorziet. (stuk 3).

Het is het een of het ander, ofwel meent verweerster dat verzoekster valselijk stelt de Italiaanse nationaliteit te bezitten, ofwel moet ze toch impliciet menen dat dit wel het geval is zoniet voorziet men toch geen repatriëring naar Italië?

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel is hier duidelijk geschonden.

Het weze nog opgemerkt dat verzoekster op datum van 08.09.2020 vrijwillig de vlucht naar Bologna zal nemen.

Men kan dan evenmin voorhouden dat er een risico op onderduiken bestaat, verzoekster zal vrijwillig het land verlaten.

De genomen maatregel is dan ook omwille van deze redenen niet proportioneel.

Kwestieus bevel dient vernietigd te worden wegens schending van artikel 6 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel; schending artikel 7 alinea 1, 3°, artikel 74/11 §2 en artikel 74/14§3, 3°Vw.”

2.2. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel

Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8, 62, 74/1181,2° van de Vreemdelingenwet.

Verweerster stelt als motivering:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschrifte (PV BR. 55FC. 013910/2020). Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Zij legde een vals identiteitsdocument voor waarop zij de Italiaanse nationaliteit had.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De genomen maatregel is niet proportioneel.

Verzoekster zal het land vrijwillig verlaten en terug keren naar Italië.

Haar belang om het inreisverbod aan te vechten blijft behouden.

Bovendien is het niet bewezen dat verzoekster valsheid in geschrifte heeft gepleegd en zich ten onrechte bedient van de Italiaanse nationaliteit.

Verweerster haar motivering staat haaks op elkaar.

De motivering is gebrekkig, verweerster diende wel rekening te houden met de specifieke omstandigheden wanneer zij bepaalt dat een inreisverbod van 3 jaar verantwoord is, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden.”

2.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.5. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 7, 8 en 74/14 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze artikelen betrekking hebben op een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de onderhavige bestreden beslissing een inreisverbod betreft. Verzoekende partij kan zich aldus niet dienstig beroepen op een schending van voormelde artikelen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Artikel 74/11, §1 en § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

2.9. Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 28 augustus 2020 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Het luik inzake het opleggen van een inreisverbod van de bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De Raad wijst er voorts op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een "ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid". De verwerende partij heeft enkel de vermeende feiten van valsheid in geschrifte mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast vernoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven of enige medische problematiek die het treffen van een inreisverbod verhinderen. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak.

2.10. Verzoekende partij betoogt verder dat zij nog niet veroordeeld werd en wijst op het vermoeden van onschuld als artikel 6 EVRM. Zij meent dat derhalve nog niet kan gesteld worden dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt.

2.11. Waar de verzoekende partij evenwel de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld.

Vervolgens wordt erop gewezen dat het "vermoeden van onschuld" een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, §2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing houdende inreisverbod genomen ten aanzien van de verzoekende partij, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk "vermoeden van onschuld" staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Dat verzoekende partij betwist een gevaar te zijn voor de openbare orde, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij baseert zich voor haar oordeel op een objectief gegeven, namelijk dat ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld wegens valsheid in geschrifte; zo blijkt dat verzoekende partij gebruik maakt van meerdere identiteiten en een vals identiteitsdocument voorlegde waarop zij de Italiaanse nationaliteit had.

Het loutere gegeven dat geen strafvervolging werd ingesteld voor de feiten zoals weergegeven in voormeld proces-verbaal maakt evenmin dat de verwerende partij zich niet zou mogen baseren op deze feiten om een beoordeling te maken inzake de bedreiging die de verzoekende partij door haar gedrag vormt voor de openbare orde.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk ervan verdacht wordt de openbare orde te hebben geschonden.

2.12. Voorts, het loutere feit dat verzoekende partij vrijwillig verwijderd wenste te worden naar Italië, maakt niet dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid bevat. Immers blijkt dat verzoekende partij wel in bezit was van een Italiaanse verblijfsvergunning, maar niet dat zij de Italiaanse nationaliteit heeft zodat de vaststelling dat zij zich bediende van een vals identiteitsdocument wel degelijk overeind blijft.

2.13. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de motivering dat er een risico op onderduiken bestaat wijst de Raad erop dat deze bevinding betrekking heeft op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoekende partij, hetgeen onderdeel uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2020. Conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek

werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 28 augustus 2020 aan verzoekende partij de verwijderingsmaatregel ter kennis werd gebracht zonder termijn voor vrijwillig vertrek waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij een risico op onderduiken vertoont. Verzoekende partij geeft kritiek op de beoordeling inzake “het risico op onderduiken”, maar de Raad wijst erop dat deze motieven onlosmakelijk verbonden zijn met de verwijderingsmaatregel en niet met het thans bestreden inreisverbod. Deze kritiek is dan ook niet dienstig in onderhavig beroep.

2.14. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER